

18. Och träden och kullarne rundt deromkring
 Beklädd af folkskarans brokiga ring
 Och Anna kanhända bland mängden ock var
 Och stod ibland folket så smyckad och rar.
19. Der kom delinqventen, hans kind var väl blek,
 Men ungdomens styrka i döden ej svek;
 Paradklädd emellan patruller han gick
 Med stadiga steg och med frimodig blick,
20. Kommandoord ljödo: på axel gevär,
 Och lederna rättades längre isär;
 När Stolts inom öppnande fyrkanten kom
 Och suckande vände sig folkskaran om.
21. Farväl nu kamrater! för mig blef det kort.
 Nu skiljs jag från eder, beredd att gå bort.
 Haf tack så I gossar af hela min själ
 För troget kamratskap, och nu så farväl.
22. Och fåfängt en hvar sökte hämma den tår
 Som långs efter kinderna røjde sig spår,
 När Stolts fördes bort lika lungt som han kom
 Till grönskande bänken med kista bakom.
23. Musköterna skramlade, pipornas glans,
 Sken dystert mot skyarnes blodröda krans;
 Åh nej ingen bindel, han satte sig ned
 Och hjert-tecknet fast uppå krigsmannased.
24. Rätt så, I kamrater, och stum blef hans röst.
 Den blixtrande kulan flög in i hans bröst,
 Och ekot upprepade skotten på nytt,
 Tillbaka skönk kroppen, hans ande nu flytt.
25. Och Anna kanhända gaf hon till det skri
 Som skar genom luften, nu var det förbi.
 Den tigande folkskaran skiljde sig åt
 Att vandra till hvila en hvar på sin stråt
26. Och nu var det slutadt, det krigareord,
 Den drastiska dom vidt i trakten förspord.
 Att arkebusera soldater, det var
 Jus: ej så ovanligt i forntida dar.

B. P. Eftertryck